

A volnán túl

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 36. szám, 2020. szeptember 4.

Minden szava igaz Simonovits Andrásnak (*Biodóm – mindenáron? ÉS*, 2020/35., aug. 28.), csak azért írok újra, hogy az olvasónak világos legyen: nem ugyanarról beszélünk. Legalábbis nem ugyanonnan nézzük a dolgot. Ő azt sugallja, nem kellett volna elkezdni, én azt, ha már elkezdtek, be kéne fejezni. Ő azt írja, a befejezés kérdésével nem óhajt foglalkozni, csak az én érvelésem igyekszik cáfolni. Szerintem az én érvelésem érdektelen, ebben az ügyben az egyetlen, ami érdekes: a befejezés.

Ő azt mondja, „*óvatosabban kellett volna tervezni*”, én azt mondom, igen, de a volnákon már túl vagyunk. Ő az elköltött negyvenmilliárdot sokallja, én a beépített negyvenmilliárd (s a benne lévő fizikai, szellemi munka) esetleges kárbavesztését sokallom.

Azt írja, nincs áttekintése arról, hogy a hatalmas költségűllépések ellenére befejezett létesítmények mennyi kárt okoztak a közösségnek. Nekem sincs. Községi létesítményeknél engem különben is inkább a hasznuk érdekel. (Azt sem tudjuk, Ybl operaháza mennyi kárt okozott...)

Hogy melyik nézőpont érvényesebb, azt csak a jövő döntheti el. Az is csak akkor, ha megépül – ez esetben – a Biodóm. Akkor derülhet ki csupán, „megéri”-e, kelt-e elég érdeklődést, hoz-e annyi élményt, örömet, ismeretet – és bevételt, hogy fenntartsa magát, vagy érdemes legyen fenntartani. Ha nem épül meg, csak a kár marad.